

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3918/2529

พนักงานอัยการจังหวัดศรีสะเกษโจทก์ นายสมเกียรติ ไรจนวรเกียรติจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.ที่ดิน มาตรา 108 ทวิ, ป.ที่ดิน มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 385

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้จำคุกจำเลย 1 ปีปรับ 5,000 บาท ให้รอการลงโทษจำคุกไว้ คดีจึงต้องห้ามฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218ฟ้องของโจทก์ในข้อหาบุกรุกยึดถือครอบครองทางสาธารณะ อันเป็น ที่ดินของรัฐตามประมวลกฎหมายที่ดินนั้นโจทก์ไม่จำต้อง บรรยายฟ้องว่า ที่ดินพิพาทนั้นเป็นที่ดินของรัฐได้อย่างไรและเป็น ที่ดินของรัฐตั้งแต่เมื่อใด เพราะเป็นรายละเอียดที่โจทก์จะต้อง นำสืบในชั้นพิจารณาคดีเป็นฟ้องที่ชอบ ด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา158(5) แล้วที่พิพาทแม้ทางราชการจะเคยให้เอกชนเช่าอยู่ 3 ปีก็เลิกเช่า แต่ประชาชนสัญจรไปมาในที่พิพาทตลอดมาถือว่า ที่พิพาทยังคง เป็นที่ดินของรัฐเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน โจทก์มีอำนาจฟ้องให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 108 ทวิ ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยได้บุกรุกยึดถือครอบครองทำประตูปิดกั้นกีดขวางทางสาธารณะที่ประชาชนใช้ร่วมกันอันเป็นที่ดินของรัฐเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกันเป็นเหตุให้เป็นอุปสรรคต่อการจราจรโดยจำเลยไม่มีสิทธิครอบครองและมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ได้มีคำสั่งแจ้งเป็นหนังสือให้จำเลยออกจากที่ดินและรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างภายในกำหนด 30 วัน จำเลยทราบคำสั่งแล้วเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามโดยไม่มีเหตุสมควรขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 9, 108 ทวิประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 96 พ.ศ. 2515 ข้อ 11 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 385จำเลยให้การปฏิเสธอ้างว่าที่ดินตามฟ้องไม่ใช่ที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามฟ้อง ลงโทษตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 108 ทวิ วรรค 1 ซึ่งเป็นบทหนักที่สุด จำคุก 1 ปีและปรับ 5,000 บาท โทษจำคุกรอไว้ 2 ปีจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาตรวจสอบแล้ว ประชุมปรึกษาแล้ว คดีนี้ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาดังกันว่า จำเลยกระทำผิดตามฟ้อง พิพากษาลงโทษจำคุก 1 ปี ปรับ5,000 บาท ให้รอการลงโทษจำคุกไว้ คดีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 จำเลยฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายข้อแรกว่าฟ้องโจทก์เคลือบคลุม โดยอ้างว่าการที่โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยปิดกั้นทางสาธารณะอันเป็นที่ดินของรัฐที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันเท่านั้น ไม่ได้บรรยายให้ทราบว่า ที่ดินดังกล่าวเป็นที่ดินของรัฐได้อย่างไรและเป็นที่ดินของรัฐตั้งแต่เมื่อใด จึงไม่เพียงพอที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โจทก์ไม่จำต้องบรรยายฟ้องว่าที่ดินพิพาทนั้นเป็นที่ดินของรัฐได้อย่างไรและเป็นที่ดินของรัฐตั้งแต่เมื่อใดเพราะเป็นรายละเอียดที่โจทก์จะต้อง นำสืบในชั้นพิจารณาคดีต่อไป ฟ้องของโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) ไม่เคลือบคลุมจำเลยฎีกาต่อไปว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องให้ลงโทษจำเลยตาม

ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 108 ทวิ เพราะที่พิพาทเป็นที่ดินที่เคยให้เอกชนเช่าจึงไม่ใช่
สาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกันนั้น เห็นว่า แม้ทางราชการจะเคยให้เอกชนเช่าที่
พิพาทตามคำเบิกความของพยานโจทก์ก็ตาม แต่ตามคำพยานโจทก์ฟังได้ว่า เอกชนเช่าอยู่ 3 ปีก็
เลิกเช่าและประชาชนสัญจรไปมาในที่พิพาทตลอดมา จึงถือได้ว่าที่พิพาทยังคงเป็นที่ดินของรัฐ
เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกันพิพาทชายืน

องค์คณะ

อำนวย อินทุติ · ดำริ ศุภพิโรจน์ · สมศักดิ์ เกิดลาภผล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3918/2529>